Uit het Dagboek van 'n Fotograaf

II.

HET GESTOLEN COLLIER.

Het was op een zomerdag van het vorige jaar, dat mijn vriend Meissen mijn atelier binnenstapte gevolgd door een mij onbekenden heer.

„Zeg, Zijlstra," begon Meissen, „deze heer heeft je hulp noodig. Maar laat ik eerst de heeren aan elkander voorstellen. De heer Van Staveren, inspecteur van den Haagschen Veiligheidsdienst, de heer Zijlstra, onze fotograaf-expert!"

Wij gaven elkaar de hand en de heer Van Staveren begon mij de reden van zijn komst mee te deelen: In een eersterangshotel te Scheveningen was van een der badgasten een diamanten collier ontvreemd. De bestolen dame bewoonde met haar echtgenoot een zit- en slaapkamer op de eerste verdieping, met een balkon aan de zeezijde. Zij beweerde met alle beslistheid dat de deur van haar slaapkamer, die op de gang uitkwam, gedurende den tijd dat het collier op haar toilettafel gelegen had, van binnen met een knip gesloten was geweest. Zij had met haar man op het balkon het eerste ontbijt gebruikt en toen zij na afloop hiervan de slaapkamer, die door een porte-brisée van de zitkamer gescheiden was, weder binnentrad, was het collier verdwenen.

„'t Is natuurlijk het werk van een volleerden hoteldief, en als U ons een expertise kunt verschaffen, betreffende de vingerafdrukken, die zich zeker in de kamer zullen bevinden, zal het niet moeilijk zijn de hand op hem te leggen."

Zoo gemakkelijk zou 't echter niet gaan. Ik maakte intusschen snel de noodige toebereidselen, zoodat we een uur later met ons drieën, want ook Meissen was van de partij, ons in een tweede-klasse-coupé bevonden op weg naar de residentie.

Zoodra we in het hotel aankwamen vroegen we, na een kort gesprek met den gerant, den heer en mevrouw Van Heeckeren (zoo heetten de bestolenen) om een onderhoud. Mevrouw, een imposante verschijning met een trotsch uiterlijk, legde ons de zaken klaar en duidelijk en met beslistheid uit. Zij liet ons de slaapkamer zien, die behalve door de gesloten gangdeur en de porte-brisée, niet anders kon betreden worden dan door een breed raam, dat uitzag op een tuin en een tennis-terrein, behoorende aan het hotel. Vlak onder het raam was een veranda, wat de inbraak zou vergemakkelijkt hebben als — en dit was juist het onbegrijpelijke van de zaak — de diefstal niet op klaarlichten dag had plaats gehad en op een uur dat tuin en veranda vol gasten waren geweest. Van het raam kon dus, dat was duidelijk, niet in 't minst sprake zijn.

Het eenig mogelijke was, dat de dame een vergissing had gemaakt wat den tijd betreft en dat de diefstal in den voor- of nanacht moest hebben plaats gehad. Het zou natuurlijk, hoe gevaarlijk ook, voor een geraffineerden inbreker niet onmogelijk zijn geweest, het kleinood te stelen, terwijl de heer en mevrouw Van Heeckeren in diepen slaap waren. In dit geval zou de veranda de inbraak hebben vergemakkelijkt. Mevrouw deed echter die veronderstelling onmiddellijk te niet door met beslistheid te verklaren, dat ze dienzelfden morgen, kort voordat ze gingen ontbijten het collier nog op de toilettafel had zien liggen.

„Ik had het den vorigen avond aan het souper gedragen, waar het ieders bewondering en aandacht trok," zei ze.

„Ik wilde wel, dat het wat minder de aandacht getrokken had," antwoordde nu de heer Van Heeckeren, een klein beweeglijk mannetje.

Op verzoek van inspecteur Van Staveren maakte ik nu foto's van verschillende deelen van het houtwerk, zoowel van het raam als van de deuren. De kamer bevond zich nog in denzelfden staat, als op den morgen toen de diefstal het eerst bemerkt was. Mevrouw Van Heeckeren had met een bewonderenswaardige kordaatheid aan niemand toegestaan de kamer te betreden, voordat de politie een onderzoek had ingesteld en het echtpaar had daarna op verzoek van den heer Van Staveren en in overleg met den hotelier een andere slaapkamer in gebruik genomen.

Heel veel aanwijzingen waren nochtans niet te vinden: een paar reukfleschjes en een haarborstel lagen op den grond. Dat was al! Neen, dat was niet al, want op de tafel stond een doos chocolade; deze doos was vol geweest, toen mevrouw Van Heeckeren de kamer verliet, nu

ONS PRINSESJE. (*foto v. Tol.*)
H. K. H. Prinses Juliana, komende uit het Huis ten Bosch, waar zij onderwijs krijgt, gaat met een hofdame en een kinderjuffrouw wandelen.

VAN DE HAAGSCHE MARKT.
Een nieuw artikel op de Haagsche markt. Een koopman in autobanden, onderdeelen, motorfietsen en zijspanwagens. (*foto Sijes*).

DE VERJAARDAG VAN KONING ALBERT.
De verjaardag van den Koning van België werd in het Heidekamp te Harderwijk, waar de gezinnen van Belgische geïnterneerden vertoeven, door de kinderen der Belgische school op plechtige wijze gevierd. Onze foto werd genomen tijdens een voordracht van den Belgischen geïnterneerde, Dr. Paul de Keyser. (*foto Du Houx*).

GEÏNTERNEERDE PAPOEA'S.
Inlandsche soldaten uit het nu bezette Duitsch Nieuw-Guinea, die met hun vrouwen zijn uitgeweken naar Hollandia — 't laatste bootstation op de N.-kust van Nederlandsch Nieuw-Guinea — en aldaar werden geïnterneerd. (*foto Zendingsbureau, R'dam*).